

‘Misschien dat ik van de zomer een baantje in Missoula zoek,’ zegt hij. ‘Ik weet nog niet.’

‘Waarom zou je dat niet doen?’

‘Ik weet het niet,’ zegt hij. Het heeft eigenlijk iets met haar te maken, maar dat wil hij niet zeggen. Wil haar niet voor het blok zetten. Hij zegt: ‘Het is gewoon het gevoel dat er van alles aan het stuklopen is – Jordan, mijn vader.’

‘Kún je hen wel helpen?’

Hij haalt in het donker zijn schouders op en zegt: ‘Ik denk eraan, waar ik ook ben. Dan kan ik net zo goed hier zijn.’

‘Ik niet,’ zegt ze. ‘Ik neem morgenochtend vroeg mijn zus mee naar het strand. Ik moet nu echt weg.’

‘Oké,’ zegt hij.

‘Nou,’ zegt ze.

En dan zoenen ze, op de slaapzak op de motorkap van de auto, in het schemerlicht van verre straatlantaarns, in het volle zicht van de sterren. Het is tegelijk verwacht en onverwacht, maar zonder aarzeling – hun lichamen zoeken elkaar, haar tong in zijn mond, zijn hand op haar heupen. Ze is heerlijk. Hij heeft nog nooit zo naar iets verlangd als naar dit, naar haar, nu. Die kant van hem zat op slot, maar nu niet. Ze voelt hem door de stof van zijn spijkerbroek.

‘Kom op,’ zegt ze. Ze glijden van de motorkap, nemen de slaapzakken mee naar de achterbank van haar auto. Haastig, koortsachtig, alsof het direct zou ophouden als ze ook maar iets bedaren. Haar borsten tegen zijn borst en dan trekt ze terug, maakt haar bh met één hand los en

ze tuimelen in zijn gezicht, zwaar, prachtig, heerlijk. Zijn handen in haar broek, alleen de ronde vrucht van haar huid.

‘Ik heb niks,’ zegt hij.

‘Wat?’

‘Ik heb niks bij me.’

‘Geeft niet,’ zegt ze. ‘Het is oké. Echt.’

Het is geen grote achterbank, ze zijn geen van twee heel klein en de slaapzak blijft wegglijden en de kunstleren bank is koud en toch lukt het hun op de een of andere manier een deel van hun kleren uit te krijgen en dan is hij in haar en bewegen ze samen en het is mooi, het is geweldig om na zo’n lang verdriet die blijdschap te voelen en het is echt blijdschap en als zijn ogen aan het donker wennen kijkt hij in haar donkere gezicht en ziet dat ze opeens huilt, hij heeft nog nooit met een huilende vrouw gevreeën maar ze wil niet dat hij stopt en hij stopt niet, blijft gewoon doorgaan tot het einde.

Even later liggen ze stil in een kluwen van kleren en slaapzakken, de ramen beslagen door hun adem. De tranen zijn opgehouden. Alles is opgehouden, behalve hun ademhaling.

Na een paar minuten zegt Ann: ‘Dit was eigenlijk niet de bedoeling.’

‘Sorry,’ zegt hij.

‘Spijt?’

‘Nee,’ zegt hij. ‘Jij?’

‘Nog niet,’ zegt ze en ze begint zich los te wurmen. In verbazend korte tijd is ze weer volledig gekleed. David zit daar nog met zijn broek op z’n knieën en zij is al hele-

maal op orde. Hij trekt met tegenzin zijn spijkerbroek op.

‘Waar is die fles?’ vraagt Ann.

‘Ik denk dat we hem buiten hebben laten liggen.’

‘Shit,’ zegt ze en geeft hem een zoen.

‘Wat ik eerder zei,’ zegt ze, ‘dat er in dit dorp niks geheim blijft? Hou dit alsjeblieft geheim. Diep, duister geheim.’

‘Best,’ zegt hij.

‘Veel vrienden van mijn man zouden maar al te graag iemand vinden om in elkaar te slaan.’

‘Waarom zouden ze pissig op mij zijn?’

‘Misschien denken zij dat ze me moeten beschermen,’ zegt ze. ‘Misschien zoeken ze gewoon iemand om af te tuigen. Er is een hoop rotzooi gaande in dit dorp.’

‘Ik geloof dat ik niet eens iemand heb om het aan te vertellen. Niet nu Ray dood is.’

‘Daar gaan we weer.’

‘Sorry.’

‘Geeft niet.’

Ze leunt zwaar tegen hem aan en hij voelt haar door haar kleren heen, warm, zacht, gul. De geur van seks en adem en lichamen in de kleine auto. Het voelt als een moment van rust, de wervelwind is even gaan liggen. Een moment als van in bed ploffen nadat je de hele nacht op bent geweest en dan pas beseffen hoe hondsmoe je al die tijd bent geweest. Ze hebben dat gewicht met zich megedragen, allebei, allemaal. En dit was een kans om er even los van te zijn en te begrijpen hoe moe ze waren.

Ze kust hem en fluistert: ‘Ik moet gaan.’